

Arrest

nr. 136 939 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 bij faxpost heeft ingediend houdende enerzijds een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 januari 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 14 januari 2015 en houdende anderzijds een beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 januari 2015 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CORNELIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 8 december 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit onderzoek van de Eurodac-database van 12 december 2014 is gebleken dat de vingerafdrukken van de verzoeker reeds op 3 oktober 2014 werden genomen in Bulgarije en dat hij er op diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

1.3. De Belgische autoriteiten richten op 8 januari 2015 een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse autoriteiten, dit in toepassing van artikel 18.1.b. van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening). Op 13 januari 2015 stemmen de Bulgaarse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname van de verzoeker in toepassing van artikel 18.1.b. van de Dublin III-verordening.

1.4. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) neemt op 14 januari 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Het betreft de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

*naam : Mohmand (alias BG: Mokadas Amin)
voornaam : Mohammad Muqadas (alias BG: Mohamad)
geboortedatum : 01.01.1990 (alias BG: 05.05.1992)
geboorteplaats : Honi Saidan
nationaliteit : Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 07.12.2014 is aangekomen in België. Eén dag later, op 08.12.2014, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Honi Saidan op 01.01.1990. Op 17.12.2014 meldde Meester Hanne Cornelis haar tussenkomst in het dossier van betrokkene, alsook op 07.01.2015.

Uit het Eurodacverslag van 12.12.2014 blijkt dat betrokkene achtereenvolgens asiel heeft aangevraagd in Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk. De Bulgaarse overheid heeft op datum van 13.01.2015. ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.10.2014 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op 18.12.2014. dat hij op 22.05.2014 vanuit Afghanistan per auto en te voet vertrokken zou zijn naar Iran. Daar zou betrokkene gedurende dertig dagen verbleven hebben alvorens per auto en te voet naar Turkije te reizen. Na een verblijf van twee maanden in Turkije zou betrokkene getracht hebben om per boot naar Griekenland te reizen maar onderschept zijn door de politie en teruggebracht zijn door naar Turkije. Vanuit Turkije zou betrokkene vervolgens naar Bulgarije vertrokken zijn waar hij werd tegengehouden en opgesloten en vervolgens asiel aanvroeg. Na een verblijf van twee maanden zou betrokkene te per auto en te voet van Bulgarije via Servië naar Hongarije gereisd zijn waar hij eveneens asiel aanvroeg en van waar hij na een verblijf van vijf dagen per auto te zijn verder gereisd naar Oostenrijk waar betrokkene eveneens asiel aanvroeg. Vanuit Oostenrijk zou betrokkene na vier dagen per trein naar Italië vertrokken zijn waar hij gedurende zevenentwintig dagen verbleven zou hebben. Vanuit Italië zou betrokkene vervolgens per trein via Frankrijk naar België gereisd zij waar hij op 07.12.2014 zou zijn aangekomen en waar hij één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat hij de uitkomsten van zijn asielaanvragen in de andere landen niet afwachtte.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 12.12.2014 waaruit blijkt dat betrokkene in Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk asiel heeft aangevraagd en betrokkene dit ook verklaarde en stelde dat hij deze landen vrijwillig heeft verlaten zonder zijn procedure in deze landen af te wachten, werd op 08.01.2015 voor betrokkene een terugnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten gestuurd op basis van art.18.1.b van de Verordening van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-Verordening). De Bulgaarse autoriteiten(2) willigden op 13.01.2015 dit verzoek tot terugname in op basis van art. 18.1.b van de Dublin-Verordening en nemen daarmee de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek op zich. De Bulgaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Bulgarije op basis van zijn vingerafdrukken geregistreerd staat als Mokadas Amin Mohamad met geboortedatum 05.05.1992.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat betrokkene er niet in slaagt aannemelijk te maken of aan te tonen dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten verlaten zou hebben of kan aantonen of aannemelijk maken dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Bulgarije, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij geen asiel wil aanvragen in Bulgarije, dat hij er niemand kent en Bulgarije geen goed land is en hij er in de gevangenis verbleef (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat Bulgarije geen goed land is en hij er in de gevangenis verbleef (DVZ, vraag 36), dient te worden opgemerkt dat de loutere persoonlijke appreciatie van betrokkene dat Bulgarije geen goed is, kan echter geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat hij Bulgarije geen goed land vindt. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in Bulgarije in de gevangenis verbleef, dient te worden opgemerkt dat betrokkene naar aanleiding daarvan verklaarde dat hij er werd vrijgelaten zonder meer. Betrokkene toont echter niet aan dat hij omwille van onwettige of ongegronde redenen een tijd in de gevangenis in Bulgarije zou hebben doorgebracht of dat de tijd die hij er zou hebben moeten doorbrengen disproportioneel van aard zou zijn geweest. In de tussenkomst van 07.01.2015 stelt Meester Cornelis weliswaar dat haar cliënt in Bulgarije enkele weken in de gevangenis zou hebben verbleven zonder geldige reden, maar Meester Cornelis toont dit op geen enkele wijze aan en baseert zich op hetgeen ze heeft vernomen van haar cliënt maar toont evenmin aan dat indien haar cliënt in de gevangenis in Bulgarije verbleven zou hebben dat dit omwille van onwettige of ongegronde redenen zou zijn geweest of zonder dat er daarvoor een rechtsgrond zou zijn geweest. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Bulgarije, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Met betrekking tot een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene

naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNCHR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Rekening houdende met de informatie in het desbetreffende rapport van het UNCHR van 02.01.2014 kon er dan ook gesteld worden dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestond bij een eventuele overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014) een update van haar rapport waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelt met betrekking tot personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen "refoulement". Daar waar het UNCHR stelt dat met voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. In het meest recent gepubliceerde "National Country Report" met betrekking tot Bulgarije, dd. 18.04.2014 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en dat er vragen gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaarse asielsysteem op lange termijn (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 18.04.2014, p.27). Met betrekking tot het rapport van Amnesty International waar naar verwezen wordt, dient te worden opgemerkt dat dit de neerslag is van een "follow-up visit" aan Bulgarije in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Betreffende het standpunt inzake overdrachten aan Bulgarije van ECRE, waar in het rapport van AIDA verwezen wordt, dient de aandacht gevestigd te worden op de "update" van 18.04.2014 van een uit november 2013 daterend rapport van het mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", 18.04.2014), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden ("Starting from December 2013 repairs and refurbishment are ongoing in all new centres and it is planned to continue until April 2014. As of 31 March 2014 reception facilities are largely in a reasonable state. The reception shelter in Kovachevtsi is considered a model centre (for local standards). Centres in Banya, Sofia and Pastrogor reached a level of conditions which could be considered as adequate and meeting the reception standards as laid down in the Recast reception Conditions Directive No. 2013/33/EU. The centres in Harmanli and Vrazhdebna are still a work in progress, renovation has started and some progress has already been made. Voenna Rampa centre is still below standards", pagina 42). Er dient echter te worden opgemerkt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 18.04.2014 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor

asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 18.04.2014 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelt echter wel expliciet dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdacht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. Op basis van het een analyse van de aangehaalde rapporten van het UNCHR, dd 01.04.2014 en het "National Country Report Bulgaria" dd. 18.04.2014 blijkt dan ook dat men niet langer kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR na haar rapport van 01.04.2014 geen rapporten meer gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft het rapport "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" van Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler gepubliceerd in 2014 dient te worden opgemerkt dat rapport reeds in de disclaimer stelt dat: "the findings, interpretations and conclusions expressed in this report are those of the authors and do not necessarily reflect the views or official position of the funding bodies" waardoor men reeds kan twifelen aan de betrouwbaarheid en het objectief karakter ervan. In tegenstelling tot dit meer recentere rapport zijn de observaties en vaststellingen van het UNHCR een officieel standpunt van het UNHCR dewelke een organisatie is die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar. Het mag duidelijk zijn dat het officiële gepubliceerde standpunt van een officiële gezaghebbende internationale autoriteit zoals het UNHCR betrouwbaarder en objectiever geacht dient te worden dan een rapport waarin reeds in de disclaimer gesteld wordt dat de bevindingen, interpretaties en conclusies in het rapport de mening zijn van die van de auteurs en niet noodzakelijk de visie of officiële standpunt van zij die het subsidiëren. Zoals reeds gesteld heeft het UNHCR als gezaghebbende internationale autoriteit haar positie van april 2014 ten opzichte van Bulgarije niet gewijzigd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de

Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van het de meest recente rapporten van het UNCHR van april 2014 en het "National Country Report Bulgarije" dd. 18.04.2014 van AIDA niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van de aangehaalde rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde verder dat zijn tante, Neshatkharam Raqibullah (4.918.822), een zus van zijn vader al ongeveer veertien jaar in België woont en over de Belgische nationaliteit beschikt. Betrokkene verklaarde bij de registratie van zijn asielaanvraag dat eveneens de echtgenoot van deze tante, Nesat Khoram Seyed Abdul A. (4.918.822) in België verblijft (DVZ, vraag 20). Betrokkene verklaarde verder dat hij geen andere familieleden in Europa heeft (DVZ, vraag 21). Uit het administratief dossier van deze verklaarde tante en diens echtgenoot blijkt echter dat deze niet erkend zijn in de hoedanigheid van vluchteling of dat aan hen het statuut van subsidiaire bescherming werd toegekend. Daarnaast blijkt dat betrokkene net zoals zijn tante en oom meerderjarig is. Betrokkene

maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze in België verblijvende verklaarde familieleden zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde tante en oom die wettig in België verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde tante en oom van betrokkene niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM leidt. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde tante of oom ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde tante en/of oom van betrokkene ten aanzien van betrokkene zelf. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde tante en oom van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België beschikken en ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verworven, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat dit is omdat zijn tante in België verblijft (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze aangehaalde specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene omdat zijn tante er verblijft, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Zoals bovendien hogerop reeds werd uiteengezet, blijkt uit het administratief dossier van betrokkene en dat van zijn tante en oom dat deze niet erkend zijn in de hoedanigheid van vluchteling of dat aan hen het statuut van subsidiaire bescherming werd toegekend. Daarnaast blijkt dat betrokkene net zoals zijn tante en oom meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze in België verblijvende verklaarde familieleden zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde tante en oom die wettig in België verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde tante en oom van betrokkene niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM leidt. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij

er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.04.2012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde tante of oom ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde tante en/of oom van betrokkene ten aanzien van betrokkene zelf. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde tante en oom van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België beschikken en ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verworven, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 18.12.2014 dat hij met betrekking tot zijn gezondheidstoestand geen problemen heeft (DVZ, vraag 35). Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Bulgarije toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Bulgarije waar hij aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten op de luchthaven van Sofia zal worden overgedragen(4).]”.

1.4. Op 14 januari 2015 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Dit is de tweede bestreden beslissing, met dien verstande dat de verzoeker van deze beslissing enkel de nietigverklaring vordert.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van een beslissing die *in casu* een eerste verwijderingsmaatregel omvat. De vordering is tijdig ingediend en is ontvankelijk in het licht van de boven vermelde wettelijke bepalingen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

3.2.2. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een

strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen niet betwist. *In casu* bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2. Algemeen kader

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties zoals het UNHCR of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert lid te zijn van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantooft van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

3.3.2.3. Wat betreft de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker

In een eerste middelenonderdeel beschrijft de verzoeker de omstandigheden van zijn verblijf in Bulgarije en de behandelingen die hij er zou hebben ondergaan tijdens zijn detentie in het gesloten centrum van Bustmantsi. Het betoog van de verzoeker is er op gericht aan te tonen dat hij omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval bij verwijdering naar Bulgarije een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker stelt dat hij de Bulgaarse grens overstak op illegale wijze en zonder identiteitsbewijzen waarna hij onmiddellijk na zijn aankomst werd ondergebracht in het gesloten centrum van Bustmantsi hetgeen hij verkeerdelijk aanzag als een gevangenis gezien de deplorabele omstandigheden aldaar. De verzoeker verwijst naar een verklaring van een asielzoeker in het rapport van Human Rights Watch ‘Containment Plan, Bulgaria’s pushbacks and detention of Syrian and other asylum seekers and migrants’ van april 2014. De detentie van asielzoekers zou volgens de verzoeker onwettig zijn naar Bulgaars recht, doch zou er schering en inslag zijn hetgeen ook zou blijken uit het rapport van Amnesty International ‘Suspension of returns of asylum seekers to Bulgaria must continue’ van maart 2014. De verzoeker zou er zijn opgesloten zonder in kennis te zijn gesteld van enig bevel tot gedwongen verwijdering of enige detentiebeslissing en hij zou er niet zijn geïnformeerd over de mogelijkheid om een asielprocedure op te starten. De verzoeker meent daarom dat er voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen zijn in Bulgarije dan in België en dat er daarom niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Daarnaast betoogt de verzoeker dat de levensomstandigheden waaraan hij in Bustmantsi werd blootgesteld eveneens manifest in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. De verzoeker wijst op de slechte sanitaire voorzieningen, de overbevolking in de cellen, de gebrekkige voeding, het gewelddadig optreden van de bewaking en het gebrek aan informatie omtrent de asielprocedure. De verzoeker zou uiteindelijk 500 € hebben betaald om zich vrij te kopen, hij verwijst hiertoe naar een verklaring van een asielzoeker uit Kameroen in het boven vermelde rapport van Human Rights Watch van april 2014. De verzoeker tracht zijn verklaringen omtrent de vermeende deplorabele omstandigheden in Bustmantsi te ondersteunen door bij het verzoekschrift een

aantal foto's te voegen die er van hem zouden zijn genomen alsook een mailbericht waarin een persoon die verklaart tolk te zijn stelt dat een zekere Ehsan in een telefonisch gesprek heeft bevestigd samen met de verzoeker in Bustmantsi te hebben verbleven waar zij slachtoffer waren van slagen en verwondingen vanwege de bewaking, toedienen van elektroshock, slechte sanitaire voorzieningen e.d. Deze persoon, Ehsan zou echter, vermoedelijk uit schrik voor een persoonlijk nadeel, geen schriftelijke verklaring hebben willen afleggen.

De verzoeker concludeert dat zijn overdracht aan Bulgarije om er zijn asielaanvraag verder te zetten een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen dient de Raad in de eerste plaats op te merken dat de verklaringen van de verzoeker omtrent de slechte behandelingen die hij zou hebben ondergaan nadat hij op illegale wijze en zonder identiteitsdocumenten de Bulgaarse grens overschreed, zo ze al geloofwaardig zijn, niet *ipso facto* impliceren dat de thans geplande overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling nu de verzoeker thans in geheel andere omstandigheden Bulgarije zal binnenkomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoeker onder artikel 18.1.b. van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming bij de Bulgaarse autoriteiten nog steeds in behandeling is. De verzoeker zal blijkens het dossier aan de Bulgaarse autoriteiten worden overgedragen te Sofia en er valt niet in te zien waarom de verzoeker daarbij niet in het bezit zal zijn van identiteitsdocumenten nu hij blijkens de stukken van het administratief dossier in het bezit is van een "taskara" (identiteitsdocument) en hij blijkens het "transfer announcement" van 15 januari 2015 bij de Dublinoverdracht bovendien door de Belgische autoriteiten in bezit gesteld wordt van een laissez-passer (vervangend reisdocument). Uit ditzelfde transfer announcement blijkt tevens dat de Bulgaarse autoriteiten reeds op 15 januari 2015 in kennis gesteld werden van de concrete details omtrent de effectieve overdracht op 26 januari 2015. Er zijn dan ook geen indicaties dat de overdracht van de verzoeker niet met een zorgvuldige omkadering en de nodige garanties zal plaats vinden. De verzoeker wordt bovendien overgedragen als asielzoeker wiens verzoek, gelet op de uitdrukkelijke instemming d.d. 13 januari 2015 in Bulgarije in behandeling is. In de gegeven omstandigheden van de zaak kan er niet van worden uitgegaan dat de grensoverschrijding tengevolge de Dublintransfer van verzoeker aan Bulgarije als een illegale grensoverschrijding zal worden aanzien zodat er op het eerste gezicht geen reëel risico voorhanden is dat de verzoeker omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval zal worden onderworpen aan een arbitraire detentie in een gesloten migratiedetentiecentrum zoals dat van Bustmantsi waar hij naar zijn verklaringen werd onderworpen aan mensonterende behandelingen.

De verzoeker brengt met zijn betoog dan ook geen zwaarwegende gronden aan die aannemelijk maken dat zij bij de overdracht aan Bulgarije om redenen van zijn persoonlijk geval zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Bovendien moet de Raad nog opmerken dat de verzoeker, die zich blijkbaar bewust is van het gebrek aan bewijskrachtige gegevens voor zijn beweringen, thans andere verklaringen naar voor brengt dan hetgeen hij in de bestuurlijke fase heeft verklaard ten aanzien van de diensten van de verweerder. De verzoeker werd uitvoerig gehoord naar aanleiding van het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-III-Verordening. Tijdens dit gehoor van 18 december 2014 kreeg de verzoeker de bijstand van een tolk de taal van de verzoeker, het Dari, machtig is. Er werd de verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij redenen had met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die een verzet tegen een overdracht aan Bulgarije zouden rechtvaardigen, de verzoeker verklaarde hieromtrent het volgende "*ik wil daar geen asiel aanvragen, ik ken er niemand. Bulgarije is geen goed land, ik verbleef er in de gevangenis*" (Dublingehoor, vraag 36). Hoewel op het eerste gezicht enigszins aannemelijk is dat de verzoeker destijds meende in een gevangenis te zijn ondergebracht terwijl hij in werkelijkheid in het gesloten centrum van Bustmantsi verbleef (zie ook Dublingehoor, antwoord op vraag 22 "*gevangenis Busmanc*"), dient te worden opgemerkt dat de verzoeker tevens verklaarde dat hij er werd vrijgelaten, zonder meer (Dublingehoor, vraag 22). Hoewel aan de verzoeker de mogelijkheid werd geboden om alle omstandigheden van opvang en behandeling kenbaar te maken die zijn verzet tegen een overdracht aan Bulgarije zouden rechtvaardigen, legde hij slechts de uiterst vage verklaring af dat hij er niemand kent en dat Bulgarije geen goed land is. Wanneer de verzoeker - nadat zijn verklaringen reeds door het bevoegde bestuur werden beoordeeld waarna in de thans bestreden beslissing uitvoerig werd gemotiveerd waarom deze verklaringen geen aanleiding geven tot het toepassen van de soevereiniteitsclausule en zijn verzet tegen de overdracht niet kunnen rechtvaardigen - thans met kennis

van de motieven van de bestreden beslissing nieuwe en veel meer gedetailleerde verklaringen naar voor brengt omtrent slechte behandelingen ondergaan in Bulgarije, dan dienen deze verklaringen des te meer ondersteund te worden met bewijskrachtige gegevens. Er kan immers niet worden ingezien waarom de verzoeker, wanneer hij het slachtoffer zou zijn geweest van bijzonder schrijnende omstandigheden en vernederende of onterende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, hiervan niets heeft gemeld wanneer hem daar door het bestuur specifiek naar wordt gevraagd. Dit klemt des te meer nu de verzoeker, blijkens de stukken van het administratief dossier, aan de Bulgaarse autoriteiten een andere identiteit opgaf dan deze die hij bij zijn asielerzoek in België opgaf en hij bovendien na zijn vertrek uit Bulgarije ook een verzoek om bescherming indiende in Hongarije en in Oostenrijk om er vervolgens telkenmale te vertrekken zonder de behandeling van zijn verzoeken af te wachten, hetgeen er eerder op duidt dat de verzoeker niet uit Bulgarije vertrok wegens de slechte omstandigheden aldaar maar om zijn reisweg verder te zetten met het oog op het indienen van een asielaanvraag in België. De verklaring dat de verzoeker zonder meer werd vrijgelaten uit het centrum van Bustmantsi (Dublingehoor, vraag 22) is bovendien manifest in strijd met zijn bewering dat hij 500 € betaalde om zich vrij te kopen. De foto's die de verzoeker toevoegt, voor zover zij al enige bewijswaarde hebben laat staan dat kan worden aangenomen dat zij zijn getrokken in Bustmantsi nu daarvan geen duidelijke indicatie is, tonen geenszins de beweerde deplorabele omstandigheden in Bustmantsi aan. Hieruit blijkt geen overbevolking, wel in tegendeel. Er blijkt ook geen gebrek aan sanitaire voorzieningen. Op één van de foto's figureert de verzoeker bij een aantal douches, die hoewel enigszins rudimentair naar Belgische normen, proper zijn en privacy bieden. De verzoeker brengt geen enkele concrete aanwijzingen noch enige informatie uit gezaghebbende en onafhankelijke rapporten bij die kunnen bevestigen dat de leefomstandigheden in Bustmantsi mensonterend zijn, terwijl uit het rapport van UNHCR van 2 april 2014 blijkt dat migranten in alle gesloten detentiecentra waaronder Bustmantsi regelmatig voedsel krijgen, dat zij er toegang hebben tot medische verzorging en ontspanning zoals televisie en recreatieve ruimtes in open lucht en dat in Bustmantsi boeken worden ter beschikking gesteld onder meer in het Dari (UNHCR, 'Bulgaria as a Country of Asylum', april 2014, p. 13). Van enige deplorabele opvangomstandigheden of onterende behandelingen in Bustmantsi is geen sprake in het rapport van UNHCR.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen op het eerste gezicht niet worden aangenomen. Het mailbericht afkomstig van beweerde tolk terwijl de identiteit van deze beweerde tolk op geen enkele wijze kan geverifieerd worden en de verklaringen van een zekere Eshan wiens identiteit al evenmin kan achterhaald worden, maken verzoekers verklaringen op het eerste gezicht niet geloofwaardig te meer nu reeds het gegeven dat de persoon in kwestie niet bereid was om schriftelijke verklaringen af te leggen ernstige twijfels oproept omtrent de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Er dient derhalve te worden besloten dat de verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt bij een overdracht aan Bulgarije vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen.

De verzoeker levert op het eerste gezicht geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij overdracht naar Bulgarije, omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielerzoekers of Dublinterugkeerders in Bulgarije, het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Hoewel de verzoeker in zijn verzoekschrift verder verwijst naar een aantal rapporten die een algemene situatie in Bulgarije beschrijven, is dit niet voldoende, nu de verzoeker nalaat om zijn specifieke beweringen te staven door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

In casu toont de verzoeker *prima facie* het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

3.3.2.4. Wat de algemene situatie in Bulgarije betreft

Nu op het eerste gezicht het individuele karakter van de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond, gaat de Raad vervolgens na of de verzoeker met de algemene informatie en de algemene rapporten waarnaar hij verwijst en waaruit hij citeert, op afdoende wijze aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan

te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132) die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt vooreerst op dat de verweerder voorafgaand aan de overdracht aan Bulgarije wel degelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van deze overdracht met artikel 3 van het EVRM waarbij tevens rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen tijdens zijn Dablingehoor. De bestreden beslissing vermeldt de volgende afwegingen:

“Met betrekking tot een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNCHR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, “Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria”, 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Rekening houdende met de informatie in het desbetreffende rapport van het UNCHR van 02.01.2014 kon er dan ook gesteld worden dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestond bij een eventuele overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, “Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria”, 01.04.2014) een update van haar rapport waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelt met betrekking tot personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen “refoulement”. Daar waar het UNCHR stelt dat met voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdacht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. In het meest recent gepubliceerde “National Country Report” met betrekking tot Bulgarije, dd. 18.04.2014 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, “Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue”, AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, “ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation” 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en dat er vragen gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaarse asielsysteem op lange termijn (Savova Iliana, “National Country Report Bulgaria”, AIDA, 18.04.2014, p.27). Met betrekking tot het rapport van Amnesty International waar naar verwezen wordt, dient te worden opgemerkt dat dit de neerslag is van een “follow-up visit” aan Bulgarije in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Betreffende het standpunt inzake overdrachten aan Bulgarije van ECRE, waar in het rapport van AIDA verwezen wordt, dient de aandacht gevestigd te worden op de “update” van 18.04.2014 van een uit november 2013 daterend rapport van het mede door ECRE gecoördineerde project “Asylum Information Database” (AIDA, “Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria”, 18.04.2014), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden (“Starting from December 2013 repairs and refurbishment are ongoing in all new centres and it is planned to continue until April 2014. As of 31 March 2014 reception facilities are largely in a reasonable state. The reception shelter in

Kovachevtsi is considered a model centre (for local standards). Centres in Banya, Sofia and Pastrogor reached a level of conditions which could be considered as adequate and meeting the reception standards as laid down in the Recast reception Conditions Directive No. 2013/33/EU. The centres in Harmanli and Vrazhdebna are still a work in progress, renovation has started and some progress has already been made. Voenna Rampa centre is still below standards", pagina 42). Er dient echter te worden opgemerkt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 18.04.2014 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 18.04.2014 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelt echter wel expliciet dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdacht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. Op basis van het een analyse van de aangehaalde rapporten van het UNHCR, dd 01.04.2014 en het "National Country Report Bulgaria" dd. 18.04.2014 blijkt dan ook dat men niet langer kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR na haar rapport van 01.04.2014 geen rapporten meer gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft het rapport "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" van Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler gepubliceerd in 2014 dient te worden opgemerkt dat rapport reeds in de disclaimer stelt dat: "the findings, interpretations and conclusions expressed in this report are those of the authors and do not necessarily reflect the views or official position of the funding bodies" waardoor men reeds kan twifelen aan de betrouwbaarheid en het objectief karakter ervan. In tegenstelling tot dit meer recentere rapport zijn de observaties en vaststellingen van het UNHCR een officieel standpunt van het UNHCR dewelke een organisatie is die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar. Het mag duidelijk zijn dat het officiële gepubliceerde standpunt van een officiële gezaghebbende internationale autoriteit zoals het UNHCR betrouwbaarder en objectiever geacht dient te worden dan een rapport waarin reeds

in de disclaimer gesteld wordt dat de bevindingen, interpretaties en conclusies in het rapport de mening zijn van die van de auteurs en niet noodzakelijk de visie of officiële standpunt van zij die het subsidiëren. Zoals reeds gesteld heeft het UNHCR als gezaghebbende internationale autoriteit haar positie van april 2014 ten opzichte van Bulgarije niet gewijzigd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van het de meest recente rapporten van het UNCHR van april 2014 en het "National Country Report Bulgaria" dd. 18.04.2014 van AIDA niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk

zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van de aangehaalde rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde verder dat zijn tante, Neshatkharam Raqibullah (4.918.822), een zus van zijn vader al ongeveer veertien jaar in België woont en over de Belgische nationaliteit beschikt. Betrokkene verklaarde bij de registratie van zijn asielaanvraag dat eveneens de echtgenoot van deze tante, Nesat Khoram Seyed Abdul A. (4.918.822) in België verblijft (DVZ, vraag 20). Betrokkene verklaarde verder dat hij geen andere familieleden in Europa heeft (DVZ, vraag 21). Uit het administratief dossier van deze verklaarde tante en diens echtgenoot blijkt echter dat deze niet erkend zijn in de hoedanigheid van vluchteling of dat aan hen het statuut van subsidiaire bescherming werd toegekend. Daarnaast blijkt dat betrokkene net zoals zijn tante en oom meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze in België verblijvende verklaarde familieleden zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde tante en oom die wettig in België verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde tante en oom van betrokkene niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM leidt. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde tante of oom ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde tante en/of oom van betrokkene ten aanzien van betrokkene zelf. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde tante en oom van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België beschikken en ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verworven, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat dit is omdat zijn tante in België verblijft (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze aangehaalde specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene omdat zijn tante er verblijft, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Zoals bovendien hogerop reeds werd uiteengezet, blijkt uit het administratief dossier van betrokkene en dat van zijn tante en oom dat deze niet erkend zijn in de hoedanigheid van vluchteling of dat aan hen het statuut van subsidiaire bescherming werd toegekend. Daarnaast blijkt dat betrokkene net zoals zijn tante en oom meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze in België verblijvende verklaarde familieleden zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-

III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde tante en oom die wettig in België verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde tante en oom van betrokkene niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM leidt. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde tante of oom ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde tante en/of oom van betrokkene ten aanzien van betrokkene zelf. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde tante en oom van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België beschikken en ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verworven, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 18.12.2014 dat hij met betrekking tot zijn gezondheidstoestand geen problemen heeft (DVZ, vraag 35). Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

De verweerder heeft het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aldus beoordeeld aan de hand van verzoekers verklaringen en de meest recente informatie, afkomstig van zeer gezaghebbende en onafhankelijke instanties als het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: het UNHCR), omtrent de algemene situatie van behandeling, opvang en procedurele omkadering van asielzoeker en Dublinterugkeerders in Bulgarije. Er kan aldus op het eerste gezicht worden besloten dat de gemachtigde heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

De informatie die de verweerder heeft geconsulteerd en waarop hij zijn beoordeling heeft gesteund, betreft:

- UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", d.d. 2 januari 2014;
- UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", d.d. 1 april 2014;
- AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", d.d. 7 maart 2014;
- ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation", d.d. 7 april 2014;
- AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", d.d. 18 april 2014.

De Raad hecht daarbij bijzondere waarde aan de informatie afkomstig van het UNHCR. De gezaghebbende en toezichhoudende rol van het UNHCR inzake asiel en de grote waarde die aan haar rapporten moet worden gehecht blijkt onder meer uit artikel 35 van de Conventie van Genève, uit artikel 21 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en uit de artikelen 10(3)(b) en 29 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) alsook uit de rechtspraak van het EHRM (zie onder meer EHRM 21 januari 2011, MSS v. België en Griekenland, nr. 30696/09, § 349; EHRM 17 juli 2008, NA v. UK, nr. 25904/07). Ook in de rechtspraak van het HvJ neemt de informatie van UNHCR een belangrijke positie in, zie o.m. HvJ 30 mei 2003, Halaf, C-528/11, §44.

Hoewel de verzoeker betreurt dat het UNHCR en de andere gezaghebbende organisaties geen verdere update hebben gepubliceerd betreffende de consolidatie van de verbeteringen in Bulgarije, dient te worden opgemerkt dat het laatste rapport van UNHCR van april 2014 omtrent de situatie van asielzoekers in Bulgarije overeenkomstig de gegevens op Refworld nog steeds door UNHCR wordt beschouwd als zijnde actueel, zo blijkt uit de bewoordingen "*accessed 22 January 2015*". In het rapport van april 2014 meldt het UNHCR tevens het volgende: "*UNHCR will continue to closely monitor developments in Bulgaria and will issue further observations if and when it may be warranted*". Dat het UNHCR, dat op permanente basis aanwezig is in Bulgarije en er toezicht houdt, geen nieuwe rapporten of updates heeft uitgebracht bevestigt dan ook op het eerste gezicht dat zijn beoordeling van de toestand in Bulgarije gehandhaafd blijft, hetgeen op het eerste gezicht en bij gebrek aan enig concreet bewijs van het tegendeel vanwege de verzoeker, ook meteen op een consolidatie van de verbeteringen wijst.

De motieven van de bestreden beslissing berusten aldus, zoals de advocaat van de verzoeker ook opmerkt, in grote mate doch niet exclusief op het recente rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: het UNHCR) van 2 april 2014: 'Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria' en zij kunnen op het eerste gezicht ook worden bijgetreden door de Raad. In het genoemde rapport, toegevoegd aan het administratief dossier, stelt het UNHCR ten opzichte van haar laatste rapport (januari 2014) verschillende verbeteringen vast met betrekking tot de opvangcentra en de asielprocedure. Het UNHCR stelt tevens vast dat het systeem nog een aantal mankementen vertoont maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de opschorting van de Dublin transfers, waartoe ze in januari had opgeroepen, nog langer kunnen rechtvaardigen. Indien de mankementen niet langer van die aard zijn om de stopzetting van de Dublin-transfers in stand te houden benadrukt het UNHCR wel dat extra aandacht moet worden besteed aan kwetsbare groepen.

Uit het voormelde rapport blijkt tevens dat UNHCR en het European Asylum Support Office (EASO) nauw samenwerken met het Bulgarian State Agency for Refugees (SAR). De condities in de opvangcentra blijken volgens het UNHCR significant verbeterd te zijn. Asielzoekers hebben toegang tot medische verzorging, tolkdiensten voor de registratie van de asielaanvraag en de procedure, verwarming, gescheiden faciliteiten voor vrouwen en mannen en een maandelijkse financiële toelage. UNHCR is bezorgd over de situatie in twee opvangcentra, Vrazdebnna en Voenna Rampa, waar er veel te weinig sanitaire en andere accommodatievoorzieningen aanwezig zijn in verhouding tot het aantal opgevangen asielzoekers. Het UNHCR stelt wel vast dat er ondertussen door SAR renovatiewerken worden uitgevoerd om aan deze situatie te verhelpen. UNHCR-personeel is aanwezig in alle centra om toezicht te houden maar ook om kwetsbare personen te identificeren en op te volgen.

Met betrekking tot de asielprocedure stelde UNHCR vast dat er tussen 1 januari 2014 en 31 maart 2014, de vluchtelingenstatus aan 1494 asielzoekers werd toegekend, 1287 personen een subsidiaire beschermingsstatus kregen en slechts 61 asielaanvragen werden afgewezen.

Met betrekking tot de Dublin-transfers wordt de asielprocedure van de betrokkenen hernomen waar deze was stopgezet na hun vertrek. Er worden geen bijkomende eisen gesteld en een onderzoek van de individuele asielaanvraag is verzekerd. Afhankelijk van het stadium van de procedure zullen de betrokkenen na hun terugkeer naar Bulgarije overgebracht worden naar een SAR-centrum waar ze dezelfde faciliteiten zullen genieten als andere asielzoekers.

Uit dit rapport blijkt dat er inderdaad nog problemen zijn maar dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn om nog verder de opschorting van Dublin-transfers te rechtvaardigen. Wel stelt het UNHCR dat er met voorzichtigheid dient te worden omgegaan voor personen die behoren tot een kwetsbare groep.

In casu ligt op het eerste gezicht echter geen enkele indicatie voor dat de verzoeker tot enige kwetsbare groep zoals omschreven door het UNHCR of de rechtspraak van het EHRM zou behoren. De verzoeker stelt wel, in verwijzing naar zijn Dablingehoor en het boven geciteerde rapport van Human Rights Watch van april 2014, dat hij tot een kwetsbare groep behoort omdat hij Bulgarije op illegale wijze in binnen

gekomen via Turkije en hij er de kans werd ontzegd om er internationale bescherming te vragen terwijl hij meteen werd opgesloten in een gesloten centrum. De verzoeker spreekt van een manifeste discriminatie van illegale personen die vanuit Turkije Bulgarije binnen komen, hetgeen een specifiek risico zou impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoeker er blijkens het Eurodac-verslag toch in staat is geweest om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Bulgarije en dat de Bulgaarse autoriteiten bij hun toestemming met de terugname van de verzoeker bevestigen dat de asielaanvraag van de verzoeker er nog steeds in behandeling is. Bovendien komt het op het eerste gezicht meer plausibel over dat de verzoeker in een eerste periode geen asielaanvraag indiende in Bulgarije omdat hij dat zelf niet wilde (zie de verklaringen uit het Dublingehoor, vraag 36) eerder dan dat hem die kans werd ontzegd door de Bulgaarse autoriteiten. Daarnaast maakt de verzoeker op geen enkele wijze concreet aannemelijk en blijkt uit geen van zijn verklaringen dat hij in Bulgarije het slachtoffer zou zijn geweest van een push back operatie. Het gegeven dat een (groot) aantal personen vanuit Turkije op illegale wijze de grens oversteeft met Bulgarije en wordt gedetineerd omdat zij niet over de nodige identiteits- of reisdocumenten beschikken, maakt geen inherent kenmerk uit dat eigen is aan een bepaalde groep van personen en maakt derhalve op het eerste gezicht geen "kwetsbaarheid" uit als bedoeld in de rapporten van het UNHCR en de rechtspraak van de supranationale rechtscolleges ter zake. Waar in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt toegelicht dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker vanwege een welbepaalde reden zou behoren tot een kwetsbare groep en daardoor specifieke noden zou hebben waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico op blootstellingen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM zou inhouden, kan de Raad de beoordeling van de gemachtigde dan ook bijtreden.

Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de verweerder zich duidelijk bewust is van de bestaande tekortkomingen in de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije. De Raad merkt op dat de gemachtigde zijn beslissing uitvoerig heeft gedocumenteerd en dat hij op gezaghebbende en recente bronnen van informatie steunt waarbij hij zich op het standpunt heeft gesteld dat daaruit niet blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een systeemfalen inzake de procedures en opvang voor asielzoekers. De procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije vertonen weliswaar nog tekortkomingen, doch vanaf eind 2013 is er sprake van aanzienlijke verbeteringen. Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde tevens de update van AIDA van 18 april 2014 'Asylum Information Database. National Country Report Bulgaria', in ogenschouw heeft genomen. Dit rapport bevat grotendeels gelijklopende vaststellingen aan de vaststelling in het rapport van het UNHCR van april 2014, er wordt immers zowel gewezen op de blijvende pijnpunten als op de verbeteringen inzake de opvang van asielzoekers in Bulgarije.

Waar de verzoeker verwijst naar rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International (die overigens ook reeds in de bestreden beslissing werden in rekening genomen en beoordeeld), stelt de Raad vast dat uit deze rapporten niet blijkt dat deze beide NGO's op permanente basis aanwezig zijn in Bulgarije en meer specifiek in de opvangcentra waar zij de situatie nauwgezet zouden kunnen opvolgen, hetgeen wel het geval is van UNHCR. Ook blijkt het rapport van Human Rights Watch in hoofdzaak op de periode van eind 2013 te slaan en wordt er slechts selectief uit geciteerd. In het rapport van Amnesty International wordt bezorgdheid geuit over de toegang van asielzoekers tot de asielprocedure aan de grens gelet op het feit dat de grens met Turkije haast volledig is afgesloten. Dit is *in casu* niet het geval van de verzoeker aangezien Bulgarije de overdracht van verzoeker heeft onderschreven zodat hij alleen al om deze reden, blijkens het rapport van UNHCR, de garantie heeft dat zijn asielaanvraag (verder) zal behandeld worden. De verwijzing naar het rapport van ECRE berust eveneens op een partiële en selectieve lezing waarbij slechts enkele paragrafen worden geciteerd zodat dit geen afbreuk doet aan het rapport van UNHCR. Hoe dan ook blijkt uit dit rapport dat de omstandigheden in de opvangcentra van Banya, Sofia en Pastrogor op dit moment kunnen beschouwd worden als bevredigend terwijl dit nog niet het geval is van het opvangcentrum in Voenna. Het rapport stelt verder dat de vorderingen van het Bulgaars asielsysteem fragiel zijn en verdere versterking nodig hebben. De behandeling van zwakkere asielzoekers blijft volgens het rapport nog altijd een belangrijke aangelegenheid. Omwille van die redenen raden ze de overdracht af om Bulgarije de mogelijkheid te geven het asielsysteem verder te consolideren.

Uit deze rapporten blijkt globaal genomen niet dat deze de inhoud van het rapport van UNHCR tegenspreken maar dat de bevindingen met betrekking tot de situatie in de opvangcentra en de asielprocedure eerder gelijklopend zijn. Noch uit het rapport van UNHCR, noch uit de andere aan de Raad voorgelegde rapporten kan worden afgeleid dat een overdracht van de verzoeker naar Bulgarije

ipso facto, alleen reeds omwille van het gegeven dat hij een Dublinterugkeerder is die voor de behandeling van zijn asielaanvraag wordt teruggenomen door Bulgarije, een schending van artikel 3 EVRM zou impliceren.

Er is *prima facie* gelet op de thans voorliggende informatie en de rapporten waar beide partijen naar verwijzen geen reden om te besluiten dat de Bulgaarse autoriteiten de verzoeker geen toegang zouden verlenen tot de asielpcedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielpcedure in Bulgarije dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoeker met miskennis van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld naar zijn land van herkomst zou worden gepatriëerd.

De Bulgaarse autoriteiten zullen voor de verzoeker bij de overdracht in toepassing van de Dublin-III-Verordening voor een passende regeling bij aankomst voorzien.

De verzoeker slaagt er, met de partiële citaten en verwijzingen naar algemene informatie en bronnen dan ook op eerste zicht niet in om aannemelijk te maken dat het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker brengt geen concrete en voldoende wegende elementen bij waaruit kan blijken dat de bevindingen van het UNHCR in zijn laatste rapport van april 2014 dat een dergelijk systeemfalen niet aan de orde is in Bulgarije, op heden niet meer zouden kunnen worden gehandhaafd. De verzoeker slaagt er dan ook niet in om de relevante en pertinente motieven van de bestreden beslissing, gesteund op gezaghebbende en recente rapporten met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders in Bulgarije, te weerleggen.

Met zijn betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugname door Bulgarije bloot zal komen te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM wegens een systematische praktijk van slechte behandelingen van asielzoekers of Dublinterugkeerders en/of een systematisch falen van de Bulgaarse autoriteiten met betrekking tot het verzekeren van de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG.

3.3.2.5. Gelet op hetgeen voorafgaat, concludeert de Raad dan ook dat de verzoeker op het eerste gezicht geen concrete elementen aanbrengt die doen blijken dat hij, ingeval van overdracht naar Bulgarije, omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval dan wel omwille van de algemene situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije, bij zijn overdracht een gegronde vrees dient te koesteren voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Met zijn betoog maakt de verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

De verzoeker heeft bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig

nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker stelt dat een gedwongen terugkeer naar Bulgarije voor hem een ernstig risico meebrengt op een onmenselijke en vernederende behandeling en de schending van fysieke integriteit. Behoudens de loutere verwijzing naar de tegen de bestreden beslissing ontwikkelde grieven en middelen, brengt de verzoeker echter geen enkele concrete toelichting naar voor betreffende enige 'onmenselijke en vernederende behandeling en de schending van fysieke integriteit'. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zich beperkt tot loutere en bijzonder vage beweringen. De (omvang van) beweerde schade wordt op geen enkele wijze concreet toegelicht en de verzoeker brengt geen enkel concreet element bij ter ondersteuning van zijn beweringen. Het louter gegriefd zijn door een beslissing, volstaat niet om een moeilijk te om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

Waar de verzoeker op louter algemene wijze verwijst naar "concrete gegevens" aangehaald bij de uiteenzetting van de middelen, dient de Raad op te merken dat het aan de verzoeker is om deze beweerde concrete gegevens nader te duiden. De Raad kan niet gissen welke gegevens door de verzoeker precies worden bedoeld. Het is aan de verzoeker om zijn nadeel concreet aannemelijk te maken, waartoe hij *in casu* duidelijk in gebreke blijft.

De Raad benadrukt dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten dient te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Aangezien de boven genoemde wettelijke bepalingen duidelijk drie onderscheiden voorwaarden hebben gesteld die een afzonderlijke beoordeling vereisen opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen, dient de verzoeker én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aantonen. Het nadeel kan dus, behoudens het bepaalde in artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, niet *ipso facto* uit de uiteenzetting van één of meer middelen worden afgeleid. Uit de bespreking onder punt 3.3. blijkt reeds dat geen toepassing kan worden gemaakt van het voormelde artikel 39/82, §2, eerste lid nu de verzoeker geen ernstige grief heeft aangevoerd die is gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM). De grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM werd niet ernstig bevonden.

Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kunnen de overige middelen(onderdelen) niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoeker moet aantonen.

Uit wat voorgaat volgt dat de verzoeker met zijn betoog, dat bestaat uit blote affirmaties zonder nadere concrete duiding, op generlei wijze met enig concreet gegeven of overtuigend argument het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoon. De uiteenzettingen in het verzoekschrift volstaan niet om aannemelijk te maken dat de verzoeker een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De verzoeker toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

3.5. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

C. DE GROOTE